

til at være Praxis for dette Ministeriums Embedsmænd. Da de altsaa ikke ere saaledes stillede, tror Udvalgets Flertal ikke, at det vilde være rigtig at gaa til en Bevilling af den Art, som her forlanges. Skulde det derimod lykkes den høitagtede Indenrigsminister at faae sine Embedsmænd til at være praktisk kjendte med Forholdene her i Landet, og han saa vilde bygge paa dette praktiske Kjendskab — naturligvis ogsaa under Forudsætning af en tilbørlig theoretisk Udvikling — vilde det vistnok ikke falde saa meget vanskelig for ham at faae bevilget en Konto som den her forlangte. Udvalgets Flertal finder sig dog bestyrket i disse Bemærkninger derved, at man, saaledes som den ærede Indenrigsminister rimeligvis ogsaa veed, paa forskjellig Maade har set det fremjat, at man ved Ordningen af Overbestyrelsen for de store Brancher, der nylig ere underlagte Indenrigsministeriet, har, om just ikke ligefrem reskriberet, saa dog faktisk søgt at opstille den Regel, at kun Theoretikere med en vis bestemt Examen kunne faae Ansættelse i Overbestyrelsen i disse store Brancher. Jeg skal gjerne nævne bestemte, hvem jeg sigter til, det er de juridiske Kandidater. Hvis det forholder sig saaledes, passer det saa med Skrivelsen, at lade de Mænd, der ved de høiere Undervisningsanstalter have faaet den theoretiske Uddannelse, reise udenlands? Jeg tror gjerne, at de trænge til at reise for at erhverve sig den fornødne praktiske Kjendskab; men hvor vidt man først skal sende dem til Udlandet og ikke først lade dem reise i Indlandet, bliver atter et Spørgsmaal. Hvis det, der saaledes paa forskjellig Maade er fremkommet, forholder sig rigtig — jeg nævner det, fordi jeg tror at gjøre Sagen og den ærede Indenrigsminister en Tjeneste derved — er det uomtøveligt, at denne Regel staar i bestemt Modstrid med Befjendtgjørelsen af 10de Juni 1851, der støtter sig til Ministeriets Befjendtgjørelse af 10de August 1848, og i hvilken førstnævnte Befjendtgjørelse det hedder om de statsvidenskabelige Kandidater: derimod vil denne Examen betragtes som indeholdende en særdeles Ubefaling til Ansættelse i alle saadanne Embeder i og under de forskjellige Ministerier, der anses at kræve Kundskab i Lov og Ret, uden at den fuldstændige juridiske Examen er gjort til Betingelse for deres Opnaaelse, Retskrivereembeder og Sagførerbefstillinger dog undtagne. Navnlige vilde de, der have underkastet sig denne Examen, kunne gjøre sig Haab om fortrinlig Udgang til saadanne administrative Embeder, ved hvilke i Forening med hin Indsigt i Lov og Ret den øvrige ved denne Examen prøvede Kundskab maa erkjendes for vigtig." Det er en Bestemmelse, der gjaelder for Administrationen, og som ikke er hævet ved nogen senere Anordning, og efter denne anser jeg det for gidet, at hvis der er nogen Branche, til hvilke disse statsvidenskabelige Kandidater have fortrinlig Udgang fremfor Andre, maa det være Embederne i Overbestyrelsen for Telegraf-

og Postvæsenet, for saa vidt man da overhovedet vil lægge Vægt paa nogen Examen. Det er nu imidlertid ikke Flertallets Mening, at denne Ansættelse skulde knyttes enten til den statsvidenskabelige eller til den juridiske Examen; derimod mener det, at man hos dem, der have opnaaet den theoretiske Uddannelse, hvad enten de nu have sovet sig den til eller faaet den ved Universitetet, ved Siden af skulde forlange den fornødne praktiske Kjendskab, saa at de, naar de skulde resolvere i praktiske Sager omkring paa Landet, virkelig forstode de Spørgsmaal, der skulde afgjøres. Det er Flertallets Opfattelse; men hvis man paa et enkelt Punkt vil kræve en vis bestemt Examen, er det klart, at Befjendtgjørelsen af 10de Juni 1851 med Bestemthed giver de statsvidenskabelige Kandidater Fortrinnet, og jeg gad vide, til hvilke Embeder de da skulde have Udgang, naar det ikke var til ovennævnte. Det er disse forskellige Betragtninger, der have afholdt Flertallet fra for Tiden at gaa ind paa en Bevilling af den Slags. Endringsforslaget under Nr. 18 gaar ud paa en Nedsættelse med 50 Rd. simpeltken af den Grund, at den Mand, der skulde have Tillaget, er høj. Endringsforslaget under Nr. 19 (Betænkningen Nr. 42) angaar Opførelsen af en Indtægt for Søbjerg Sørens Vedkommende af 10,000 Rd. Det er en kalkulatorisk Sum; selvfølgelig nære vi de bedste Omst. om, at denne Sum maa blive overskredet meget betydeligt (Munterhed) — ja, de bedste Omst., det er jo ikke sagt, at disse Omst. blive opfyldte. Under Nr. 20 findes et Endringsforslag angaaende den plastiske Udsmykning af Christiansborg Slotskirk. I det Udvalgets Flertal har foreslaaet Summen hertil nedsat med 1,000 Rd., har det derved foreslaaet en Udsættelse af Udgifter fra mindst 8,000 Rd. indtil 17,000 Rd. efter Beregningen. Udvalgets Flertal har forment, at da vi nu have saa store Udgifter til Christiansborgs Opudsning, kunne vi foreløbig lade det Andet staa hen og saa begynde med de 15 eller 17,000 Rd., hvormeget det nu kan være. Dernæst komme vi til en Gjenganger fra forrige Aar, idet Udvalgets Flertal i Endringsforslaget under Nr. 21 har foreslaaet, at Summen til den berømte „Mørke Port" ved Kronborg skal udgaa. Det er egentlig ikke dermed Flertallets Mening, at det ikke vil give nogen Bevilling til denne Ports Ombygning, men man har ikke anset det for fornødent at anvende saa stort et Beløb til denne Port. Nu skylder jeg imidlertid at bemærke — og jeg skal ganske henstille saavel til mine ærede Medforslagsstillere, som til det høje Thing, hvor vidt man vil lægge nogen Vægt derpaa — at der efter Betænkningens Affattelse er fremkommet en Skrivelse — jeg har lige i dette Dieblit modtaget den fra Indenrigsministeren — om denne Ports meget betænkkelige Tilstand. Man tør ikke gaa igennem Porten, som for Dieblifket er, af Frygt for, at den